

(3)

Jardinets de llamina-dura

Des de que menjó el pa a Barcelona han sigut els jardinetes urbans, que embenen (?) algunes places i encreuament de carrers, objecte preferent de els meves mirades. Sentí una debilitat per la vegetació. De petit ja transformava imaginàriament un erol de cols en un bosc de la India i un de pebroters en una selva intertropical.

Després, sempre que ~~se~~ tingut ocasió, he fet servir la fantasia per a exagerar poc o molt les manifestacions magnificades d'horticultura o jardineria, a fi de salisfer el meu insatiable afany de bellesa seivaige i d'aventures cinegètiques.

Però us confesso que dels adorables i delicadissims parterres que adornen les Plaças d'Urquinaona, Universitat, Septembre, etc., mai ~~he~~ pogut fer gran cosa.

Ni esforçant-m'hi, ni posant-hi tota la potència que Déu m'ha concedit per idealitzar hortalices i arbrissos anèmics ~~he~~ trobat maneres de veure-hi res més que un producte artificial i afamellat de la jardineria ciutadana.

Un pilot de terra grassa superposada amb una palmera ~~de~~ i un "palmito" que van modelant a guisa de tortada o pa-de-pessic o altre producte de conineria, no té agafador per una imaginació bosquetaña. Com podríeu veure mai sangians, ni teixous, ni Hebreus, ni conills en una mona de Pasqua, en un erm de crocant o en una margenada de "cabell-d'àngel"? L'actuació dels nostres jardiners és una actuació infantil. En havent pulit i rasllat la terra amb una cura geomètrica i decorativa, ja fan prou goig, ja és una cosa apetitosa, ja no hi fa cap falta ni les llevors ni els esqueixos, ni els claps verdejants, ni les flors que hi floreixin amb un esforç de condescendència admirable, sempre setmeses a un despotisme simètric.

En veritat que no resulta pas un balal passatempo, contemplar com un home, ple de paciència benedictina, forada la terra amb un punxó; uns forats equidistants on deixa uns brots tendrals, uns brots d'herbajadora, malaguanyat per decandir-se en el parterre, car estarien millor dintre una plata amb oli i vi-

- Pe

18

nagre entre filagasses de bacallà esquixat. No ~~he~~ vist mai aqueix planter que no m'hagi vingut saliveres recordant-me de les sabroses amanides primaverales. L'endemà els trobeu més tires, pernabatuts, extesos, com catàplasmes, emergint dels terrossets.

Més, tant hi fal! També fan bonic, també elapegen la tortada amb una regularitat perfecta a guisa de llistades verdes, ~~negres~~, llasses de modista damunt una faldilla de color matrò.

I que me'n diu d'aquesta pieada de matifoses, d'aquesta mena de salsa verda amb la qual s'embenen grans superfícies dibuixades prèviament? Us fa estrany que no l'escampin amb illossa, que ho portin dintre un eabis i no en atuell de porcel·lana. I com arrela, el matifoc! Es l'únic que arrela, perquè l'altre, en arrelar, ja ho arrabassen, i tornen a fangar, a rasclar i a modelar i a dibuixar óvols, elipses gregues, fantasies amb espirals i giragones d'un gust primitiu, de quadern del "Perfecto decorador"! Encampeixen amb llevors i esqueixos com un pintaire de metalls, les parets d'un estatge menestral. De tant en tant un junquillo o una margueridoia floreixen, però si no floreixen amb ordre matemàtic, segons les lleis trigonomètriques, o es decanten fora de la ratlla tirada pel jardiner; si s'extralimiten en gruix i altura, si desfan el mosaic, són punits i passen al carretó del píndimaner, sense contemplacions.

No hi planyen pas els jornals ni els fums, però com si la maledicció de Natura hagués caizut sobre aqueixa farsa ni els jornals reixen ni els fums puden.

10

J